XXXIV. évfolyam 3. szám – 2022. május-június

MARANA THA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Jöjj el Uram! Jel 22,20

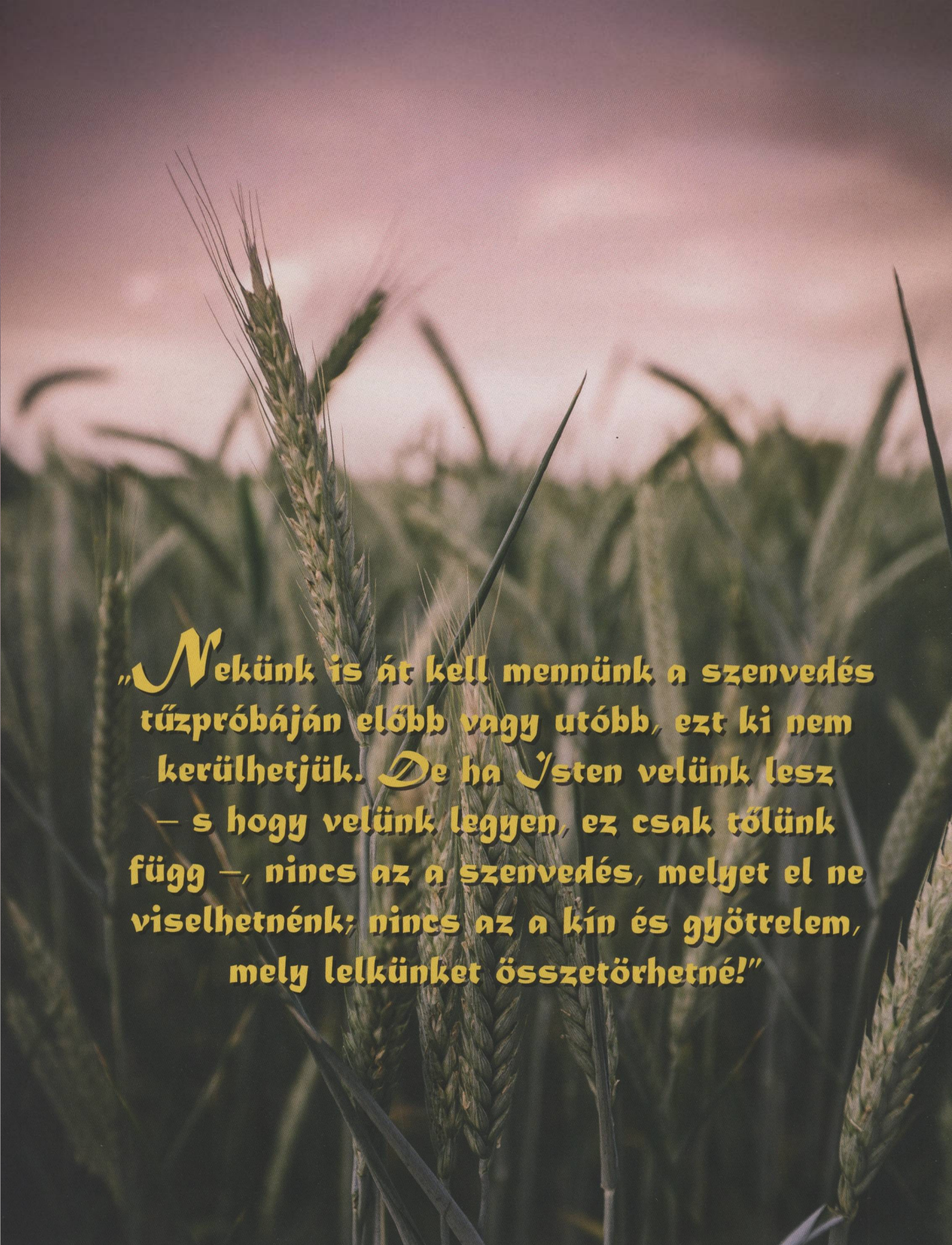

Dr. Mihályfi Ákos:
Az égő csipkebokor

Katona István:
Új erőt kapunk a Szentlélektől

Farkas Ferenc:
Kiárasztom Lelkemet minden emberre
(Joel 3,1)

Attila:
Megállítottak a lejtőn
(Tanúságtétel)

Részlet Dr. Mihályfi Ákos: Az égő csipkebokor című írásból, amely az újság 4. oldalától olvasható.

Új erőt kapunk a Szentlélektől

Pünkösdkor a Szentlélek eljövetelét ünnepeljük. Az ünneplés mértéke annál nagyobb, minél jobban ismerjük, hogy ki az, akit ünneplünk. Egy haszontalan, értéktelen eseményt nevetséges dolog lenne ünnepelni. De egy nagyobb, sőt végtelen értéket baj lenne, ha nem ünnepelnénk. A Szentírás és a liturgia himnuszai úgy beszélnek a Szentlélekről, mint „drága vendégről", világosságról, igazság forrásáról, éltető napfényről, vigasztalóról, vezetőről, örömről, szeretetről, frissítő szélről és gyógyító erőről. Ezek a szép jelzők abból a megtapasztalásból fakadnak, amit a Szentlélek a keresztény emberek szívében létrehozott. Ezen a ponton már felébred a szívünk, már nem tekintjük felesleges időtöltésnek a Szentlélek ünneplését. Mert maga az ünnep is már részesedés. Részesedés a fényből, az erőből, a gyógyulásból, az örömből, a szeretetből, a tudásból, amiket a Szentlélek nekünk ajándékoz. Amikor Őt várjuk, a legnagyobbat várjuk. Amikor vele kapcsolatba kerülünk, azzal kerülünk kapcsolatba, aki a legnagyobb változást hozta a világ történetében és képes a változást életünkben is megteremteni. Megváltoztatni, a rosszat jóra fordítani, a sötétséget világosságra váltani, a félelem helyébe bátorságot adni. Ezért ünnepeljük hát és kérjük a Lelket, töltse be a mi szívünket is úgy, mint az első tanítványok szívét betöltötte. Hogyan tudjuk ezt elnyerni?

❶ Hittel várakozni

Ki ne szeretné ezt a zúgó szelet megtapasztalni? Az Apostolok Cselekedetei leírja, hogy a tanítványok együtt várakoztak a Szentlélekre kitartó imádságban. – Türelmetlen korban élünk, már a kicsi gyermek is erről panaszkodik. Mindent átjár a feszültség. Mindent azonnal meg akarunk kapni, ha nem, akkor elönt az indulat, a harag, szidalommal illetjük az egész világot. Amikor egy dugóban hosszan állunk az autónkkal, elfog a dühös indulat. Ilyen szívvel nem állhatunk oda Isten elé! Jézus nem mondta meg apostolainak a Szentlélek eljövetelének napját. A várakozás áldozatra és bizalomra indította őket. Tudták, hogy az élő Istennel szemben nem lehetnek lázadók és vádaskodók. – Nekünk is először ezt kell elérnünk! A türelem mellett megtanulni az alázatot és a bizalmat. Az élő Isten előtt állunk és a legnagyobb ajándékot kérjük. A kitartó várakozásnak mindig meglesz a gyümölcse! A szerető Isten felülmúlja várakozásunkat.

❷ Szolgálatra készen állni!

Pál apostol leírja a korintusi levélben, hogy mi a célja a Szentlélek eljövetelének. Mivel Krisztus teste, közössége vagyunk, ezért mindannyian egymás szolgálatára lettünk rendelve. Valamiképpen a mi egyéni sorsunk, döntéseink, cselekedeteink érintik mások, sőt az egész világ sorsát. Nem élhetünk szigetként vagy magányos farkasként – a krisztusi testhez tartozunk. Életünknek örök kifutása van. Valamikor el kell számolnunk szolgálatunkról. Ezért jön el a Szentlélek, hogy segítsen nekünk az egész Krisztus testet, Egyházat, az egész világ közösségét hatékonyan szolgálni. Nekünk csak igent kell mondanunk! Ahogy a kertész megnyitja a csapot és a víz elárasztja a kertet, nyomában mindenütt élet fakad, virágba borul a föld, amely előtte teljesen terméketlennek látszott. Így akarja a Szentlélek a mi szívünk sivatagát elárasztani életet teremtő erejével és örömével.

❸ Egyházhoz tartozni

Az Evangéliumban a feltámadt Jézus apostolaira bízza a Szentlélek bűnbocsátó kegyelmét. Kétezer év alatt mérhetetlen ajándékot kaptunk a bűnbánat szentségében; az apostoloktól kezdve napjainkig millió ember találta meg az új életet. A II. Vatikáni Zsinat bölcsen megfogalmazta, hogy az Egyházban a szolgálatok együttműködéséről van szó. A szolgálat pedig feltételezi az egymásra figyelést, a szeretetet és a tiszteletet. Nem könnyű kedvenc elképzeléseinkről lemondani a közös cél érdekében. De ha erre nem vagyunk képesek (mert nem akarjuk), akkor tovább szakad a már eddig is szétszakadt kereszténység. Pünkösd az egység lelke, az Egyház iránti szeretet és tisztelet lelke. A Lélek új szívet akar nekünk adni. Aki befogadja a Szentlelket, megtapasztalja az egység örömét. Egységet Istennel és az ember-testvérekkel.

Katona István főszerkesztő

Az égő csipkebokor

JETRO egyszerű pásztorát, Mózest, ki nem is sejti, minő hivatást jelölt ki számára a Gondviselés, egy alkalommal különös, csodás látvány ejtette ámulatba. Nyáját legeltetve messziről különös fényű tüzet látott: egy csipkebokor égett vakító, káprázta tó lánggal, melyhez a pásztortüzek lángját nem is lehetett hasonlítani.

A pásztor közelebb megy, a bokor mindig jobban s vakítóbban lángol, de úgy látszik, hogy a nagy tűz dacára a csipkebokor épségben marad. Ég a bokor, lombja mégis zöld s ép marad; mindig jobban ég, de a bokor régi üdeségében zöldell. *„Minő csodás dolog lehet ez?"* – kérdi magában az egyszerű pásztor. *„Odamegyek és megnézem, miért nem ég el a csipkebokor?"*

Megindul a pásztor, hogy közelebbről szemügyre vegye ezt a még sohasem tapasztalt csodás tüneményt, de íme, alig tesz egy-két lépést, új csodás esemény bilincseli le figyelmét. Hangot hall az égő csipkebokorból; hangot, mely átjárja szívét-lelkét, melyhez hasonlót nem hallott soha. *„Ne közelíts e helyhez; vesd le lábaidról saruidat, mert szent a hely, ahol állsz."* – Majd kinyilvánítja ez a csodás hang, hogy a csipkebokorból a Mindenható Isten szól hozzá.

Mózes a földre borul, még arcát is eltakarja, még tekinteni sem mer a csipkebokor felé s így hallgatja Isten szavát, ki ezen alkalommal az egyszerű pásztort a zsidó nép vezérévé teszi s megbízza, hogy népét a hatalmas fáraó uralma alól szabadítsa fel (2Mózes 3. fej.).

A szentatyák a boldogságos Szűz egyik legkedvesebb, legszebb előképét látják eme csodás csipkebokorban. Több mint húsz szentatya, a szír Efrém s a görög nisszai Szent Gergelytől kezdve egész Szent Bernátig, szebbnél-szebb szavakkal ecsetelik az égő csipkebokor s a boldogságos Szűz között létező hasonlatosságot.

Szent Efrém így szól: *„Mózes a tűzlángban téged jelzett, Dávid ékes leánya, akinek méhében lakozott a tűz és te nem égtél meg, kegyelemmel teljes Isten anyja."* (Opera graeca t. III. p. 605.)

Theodotus: *„Mózes látta a csipkebokorból kitörő tüzet, mely azonban nem égette el a bokrot. Hát miért nem akarod elhinni a Szűztől született és a Szűz sértetlenségét?... Miért gyúl ki a csipkebokor, miért lángol a tűz és mégis azt, ami a tűznek sajátossága, nem gyakorolja? Nem látod-e ebben az el nem égő csipkebokorban a Szüzet jelképezve?"* (Homilia in Salv, nat. $. 2.)

Nissai Szent Gergely: *„Amit akkor a tűz és a csipkebokor jelképeztek, az idők teljében a Szűz misztériumában ment teljesedésbe. Amint ott kigyullad a csipkebokor és nem ég meg, úgy itt a Szűz megszüli a világosságot és szüzessége sértetlen marad."* (Sermo in nativ. Domini.)

Theodoretus: *„Én azt vélem, hogy az égő csipkebokor jelezte Isten egyszülöttének megtestes*ülését a Szűz Méhében és a szüzesség sértetlenségét." (int. 6. ad Exod.)

Szent Ambró szerint: *„A csipkebokorban, mely lángolt ugyan, de nem égett meg, érthetjük jelezve a boldogságos Szűz Máriát, aki Isten Fiát szülte e világra és szüzességét nem vesztette el."* (Expositio in Apocalyps.)

Szent Bernát pedig így elmélkedik: *„Valóban nagy látomás: égő csipkebokor, anélkül, hogy elégne; nagy csoda: a sértetlen asszony, aki a napot öltötte magára. Nem természete a csipkebokornak, amely lángba borul, hogy sértetlen maradjon. Nem az asszony ereje, hogy a Napot magára öltse; ezt sem emberi, sem angyali erő meg nem teheti, hanem a Szentlélek száll alá te reád és a Magasságbeli ereje stb."* (Sermo de 12 praerog. Mariae.)

Maga az Egyház is az egyik antifonában elfogadja az égő csipkebokor jelképes magyarázatát, mert így szól: *„Az égő csipkebokorban, melyet Mózes látott el nem égni, a te sértetlenül megőrzött dicső szüzességedet ismerjük fel."*

A legfőbb hasonlatosságot mindnyájan abban találják, hogy ez az égő, de el nem égő csipkebokor jelképezi legszebben és legtalálóbban Mária szűzanyaságát. Isten leszállott a csipkebokorba s az Istent körülvevő mennyei fény és tűz lángolt ott anélkül, hogy a bokor megsérült volna; az Üdvözítő is leszállott Szűz Mária méhébe, Szűz Mária az ő anyjává lett, sértetlenül megőrizvén szűzi tisztaságát. Csak akkor éghet valami anélkül, hogy elégne, ha Isten mindenhatósága van a lángokban; éppen így csak az a nő lehet anya is és szűz is egyszersmind, aki magának az Istennek anyja.

Miért lángol az a csipkebokor? Ki gyújtotta meg? Isten jelenléte. A boldogságos Szűz szíve is telve van égi lánggal, lelkesedéssel. *„Magasztalja lelkem az Urat és örvendez szívem az én üdvözítő Istenemben."* (Lk 1,46-47) Honnét e tűz, e lelkesedés? A legszentebb Isten van keblében, ő gyújtotta meg szívében e tüzet.

Vajon érezzük-e mi is e tüzet, ha Isten a szentáldozásnál a szívünkbe jön? Érezzük-e lelkünket átizesedni Jézus jelenlétekor, amint például ezt az Emmauszba menő két tanítvány is érezte, midőn az Üdvözítő velük beszélgetett? Isten azon égő, de el nem égő csipkebokor által Mózest még másra is figyelmeztette. Ez a lángoló, de el nem hamvadó csipkebokor jelképezte a zsidó népet, ezt a fáraó által elnyomott, üldözött, a szenvedések járma alatt nyögő szerencsétlen népet. E népnek a szenvedések tűzpróbáján kellett keresztülmennie, mielőtt az ígéret földjére juthatott s mielőtt a Messiás megjelent; de a szenvedés tüze ezt a népet addig meg nem semmisíthette.

Amint Isten az égő csipkebokorban volt, úgy Isten e néppel volt folyton a szenvedések és megpróbáltatások tüzében is, s éppen mert Isten volt vele, a szenvedés és megpróbáltatás tüze nem árthatott neki. Fennmarad e nép mindaddig, míg az idők teljében el nem jött a világ Megváltója. Más népek hasonló megpróbáltatások közt elpusztultak, megsemmisültek, a zsidó nép fennállt egészen addig, míg Isten vele volt.

Az égő csipkebokor jelképezte a boldogságos Szüzet is. Mielőtt Szűz Mária bejutott volna az ígéret földjére, mielőtt elnyerte volna a dicsőség koszorúját, ki kellett e földön állnia a szenvedés próbáját. Szűz Mária élete e földön nem volt más, mint a kín és szenvedés tűztengere; szíve azon perctől kezdve, melyben Isten anyjává lett, harminchárom éven keresztül a szenvedés tüzében égett. De ott trónolt szívében maga az Isten s ezért a szenvedés lángja szívét nem égethette el. Ezerszer meghasadt volna szíve a szenvedés súlya alatt magára hagyatva, de mivel Isten vele volt, képes volt elviselni a szenvedés tüzét.

Nekünk is át kell mennünk a szenvedés tűzpróbáján előbb vagy utóbb, ezt ki nem kerülhetjük. De ha Isten velünk lesz – s hogy velünk legyen, ez csak tőlünk függ –, nincs az a szenvedés, melyet el ne viselhetnénk; nincs az a kín és gyötrelem, mely lelkünket összetörhetné.

„Vesd le saruidat" – mondja Isten Mózesnek. Ez a szó hangzik felénk is, kik ez égő, de el nem égő csipkebokrot, Szűz Máriát szemléljük, felette elmélkedünk, őt dicsérjük. Vesd le saruidat, azaz tégy félre minden földies gondolatot s érzelmet, midőn a boldogságos Szűzről beszélsz, gondolkodsz, midőn őt dicsérni akarod.

Így tettek a középkori lantosok; az ő Mária-költeményeikben nincs egy szó, egy hang, nincs egy érzelem sem, mely az embert a földre emlékeztetné. S ha a középkori festők Madonna-képei előtt megállunk s ezek lelkünket megragadva az ég felé emelik (például egy Fra Giovanni, Caracci, Murillo Madonnája), ha keressük, hogyan voltak ők képesek ily túlvilági, eszményi szépséget ecsetjükkel alkotni, rá fogunk jönni, hogy ők is levetve saruikat, azaz levetve maguktól minden földies gondolkozást és érzést, imádságba s elmélkedésbe merülve festették örökké szép remekeiket.

Ha ezekkel a középkori Mária-költeményekkel s képekkel összehasonlítjuk az újkorban felburjánzó Mária-költeményeket és képeket, akkor értjük meg teljesen, mily jogos e mondás: *„Vesd le saruidat, mielőtt Szűz Mária dicséretéhez fogsz!"*

Dr. Mihályfi Ákos

A Lélek és a Menyasszony mondja: „Jöjj el!”

Az isteni élet lehelete, a Szentlélek a legegyszerűbb és legszokottabb formában, az imádságban fejezi ki magát és abban vehető észre. Szép és üdvös arra gondolni, hogy bárhol is imádkoznak a világon, a Szentlélek, a jámborság éltető lehelete jelen van. Szép és üdvös annak felismerése, hogy miként a múltban, az imádság a jelenben és a jövőben az egész világra kiterjed, úgy a Szentlélek is mindenhol jelen van és tevékenykedik. Ő leheli az imádkozó ember szívébe az áhítatot a különböző szituációk és körülmények mérhetetlen sokféleségében, melyek a vallásos életet részben segítik, részben hátráltatják. Az ember szívéből gyakran tör fel az imádság a Szentlélek segítségével, a tilalmak, az üldözések, sőt a nyilvános élet vallástalan vagy ateista megnyilvánulásai ellenére is. Az imádság mindig azoknak a hangja marad, kik látszólag meg sem tudnak szólalni – és ebből hangzik fel mindig az „a hangos kiáltás”, melyet a Zsidó levél Jézus szájába ad.

Az imádság az emberi szív legmélyének megnyilvánulása, az a mélység, mely Istentől származik, és amelyet csak Isten tud kitölteni, pontosan a Szentlélekkel. Lukácsnál olvassuk: *„Ha tehát ti, bár gonoszok vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.”*

A Szentlélek az az ajándék, aki az imádsággal együtt jön az ember szívébe. Elsősorban és mindenekfelett olyan ajándéknak mutatkozik, aki *„gyöngeségünkben segítségünkre siet”*. Ez az a nagyszerű gondolat, amelyet Szent Pál a Római levélben fogalmazott meg: *„...mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk, a Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal.”*

A Szentlélek tehát nemcsak arra indít minket, hogy imádkozzunk, hanem „belülről” vezet minket imánkban, elégtelen voltunkat kiegészíti és az imádságban való gyengeségünket gyógyítja: Ő van jelen a mi imádságunkban, és annak isteni távlatokat nyit. *„S ő, aki a szíveket vizsgálja, tudja, mi a lelkünk kívánsága, mert Isten tetszése szerint jár közben a szentekért.”* Az imában a Szentlélek hatására egyre érettebben fejezi ki magát az új ember, ki ezáltal részesül az isteni életben.

A mi ugyancsak nehéz korunk különösen igényli az imát. Miként a történelem során – tegnap is, ma is – sok férfi és nő tett tanúságot az ima fontosságáról, és szentelte magát – főként kolostorokban – az Egyház javára és hasznára az imaéletnek, úgy növekszik ezekben az években napról napra azok száma, akik mozgalmak keretében és mindinkább terjedő csoportokban az imát sorolják az első helyre: ebben keresik a lelki megújulást. Ez a felismerés jelentős és nagyon vigasztaló, mert az ilyen tapasztalat azt mutatja, hogy a hívekben újraéled az imádság. Ebben nyernek segítséget, hogy a Szentlélekben felismerjék azt, aki a szívekben lángra lobbantja a szent élet vágyát.

Sok emberben és sok közösségben érlelődik a meggyőződés: minden szédületes technikai és tudományos haladás ellenére, minden vívmány és elért cél dacára veszély fenyegeti az embert és az egész emberiséget. Ezzel a veszéllyel szemben, az emberi szellem széthullásának tudatában keresik egyesek és egész közösségek, mintegy a hit belső indítására azt az erőt, amely képes az embert ismét talpra állítani, önmagától, hibáitól és tévedéseitől megszabadítani, mert az elért eredmények gyakran ellene fordulnak és őt magát teszik tönkre. És így fedezik fel az imádságot, amelyben megnyilvánul a *„Lélek, aki jön, hogy segítsen gyengeségünkön”*. Ilyen módon korunkban sok ember visszatér az imához, közelebb jut a Szentlélekhez. Nagyon bízom abban, hogy ennek az enciklikának az útmutatásában mindenki talál eledelt belső élete táplálására és erősítésére; bárcsak sikerülne nekik a Szentlélek indítására, az Egyházzal és a tanítóhivatallal összhangban, alaposan megerősödniük az imádságban.

II. János Pál: Dominum et Vivificantem
(A Szentlélek az Egyház és a világ életében)
apostoli írása

Kiárasztom Lelkemet minden emberre (Joel 3,1)

Már nem emlékszem, honnan jött az a gondolat, hogy a Felmagasztalt Kereszt Közösségét és az Úr felé való elköteleződésünket az Egyház oltalma alá helyezzük. Egy pap barátunk javaslatára Marosi Izidor püspök atyához fordultunk, hogy vajon jó úton járunk-e?

Hihetetlen élmény volt, hogy ez az idős főpap milyen atyai szeretettel volt irányunkban, amikor Péterrel kettesben felkerestük őt és bemutattuk neki közösségünket! Püspök atya kérdezgetett, érdeklődött és buzdított minket, hogy jó, amit csinálunk. A végén felajánlotta, hogy máskor is megkereshetjük őt.

Legközelebb néhány hónap múlva nagy örvendezéssel fogadott bennünket: „Gyertek-gyertek, most jövünk a Szentatyától. A magyar püspökökkel voltunk *ad limina* látogatáson II. János Pál pápánál. Hát olyan volt, mintha Jézussal találkoztunk volna! Négyszemközt is beszélhettünk vele, és az ebédnél nem volt személyzet sem, csak ő meg mi, magyarok. Képzeljétek, ő szolgált fel nekünk, pedig gyengélkedett, mert meg volt fázva, mégis ragaszkodott hozzá! Úgy éreztük, hogy Jézussal ültünk egy asztalnál. Gyertek, megmutatom a fényképeket!"

Az asztalra kiterítette a szentatyás képeket Izidor püspök, aki szinte gyermeki örömmel osztotta meg velünk élményeit.

Megilletődve nézegettük a képeket a pápával való találkozás meghitt pillanatairól. Nem sejtettem, hogy három év múlva én is részese leszek egy csodálatos találkozásnak a Szentatyával.

– Ha már ilyen kedves hozzánk a püspök atya – álltunk elő jövetelünk okával –, szeretnénk megkérdezni, hogy megbérmálná-e közösségünkből azokat, akik még nem részesültek ebben a szentségben? Több, mint egy tucatnyian vannak. Közösségi ünnepet szeretnénk, hiszen ezek a fiatalok itt tértek meg közöttünk, és most együtt kérik a Szentlélek ajándékát.

– Semmi akadálya – mondta Izidor püspök. – A gyáli plébánia közel van Pesthez, az az én egyházmegyémhez tartozik. Ott szívesen megbérmálom őket. Jöjjön Gerendai atya is, hiszen ő készítette fel a fiatalokat.

– És mit mondjanak, ha kérdezik tőlük, hogy „miért nem a saját plébániájukon bérmálkoznak, miért jönnek a püspök atyához?" – kérdeztük.

A váci püspök a legtermészetesebb hangon válaszolta, szinte még ma is hallom:

– Mondjátok azt, hogy a barátaim vagytok!

Így történt, hogy azon a júniusi napon egy közösségi mise keretében a Lélek megérintette és megjelölte a Felmagasztalt Kereszt Közösség tagjait. Elsősorban persze azokat, akik a Szentlélek szentségében részesültek. Köztük volt feleségem is, aki Áron születése előtt már katolizált és elsőáldozó lett. Erika Szent Mónikát választotta bérma védőszentjéül. Püspök atya minden bérmálkozónak mondott egy mondatot a szentség kiszolgáltatásakor. Szelíden, de határozottan, mint egy próféciát. Egy fiatal lány Szent Jeanne d'Arc-ot választotta. „Hős leszel" – mondta neki Izidor atya és mélyen a szemébe nézett.

– Mi a neved? – lépett oda Erikához is.

– Mónika!

– Az édesanya, aki szent, és akinek a gyermekei is szentek! – mondta Izidor püspök.

Leírhatatlan érzés töltött el. Erika már áldott állapotban volt ikreinkkel. Négyszeres édesanyaként milyen erős prófétikus mondatot kapott a püspöktől!

Akkor még csak az ígéret szép oldalát láttam, nem pedig azt, hogy mennyi szenvedéssel, fájdalommal, könnyel és imával töltött év vár feleségemre ebben a „mónikás" hivatásban. De ma már látom a gyümölcsöket, egy csodálatos termés ígéretét…

Marosi Izidor püspök atyával való kapcsolatunk betetőzése volt ez a pünkösdi élmény, ami még inkább elmélyítette az Egyház iránti szeretetet bennünk, és bátorságot adott, hogy az egyházi tekintéllyel felkent vezetők felé gyermeki hittel és bizalommal forduljunk.

Farkas Ferenc

(Részlet a szerző hamarosan megjelenő „Tenyerembe írtalak" című könyvéből)

Megszabadulhatunk a kínoktól

Kicsoda fog engem megszabadítani ebből a bűnnek és halálnak martalékává vált testből?" Millió ember veti fel még ma is ezt a kérdést.

Két pszichiátert is izgalomba hozott, méghozzá egy olyan házaspárt, akik Chicagóban tanácsadó irodát tartottak fenn.

Egy alkalommal közösen tanácskoztak egyik nőbetegükről, mert mindketten segíteni szerettek volna rajta. Dr. Lena Sadler megkérte a férjét, dr. W. Sadlert, hogy legyen segítségére.

A beteg egy művelt és jól nevelt hölgy volt.

Állapota annyira súlyosbodott, hogy már semmire sem reagált. Kezelői úgy határoztak, hogy a gyógykezelést csak akkor folytatják, ha majd valamilyen lelki felindulás vesz erőt rajta, s ha majd eloszlanak fantasztikus képzetei. Ez azonban egy évnél is tovább húzódhat. Az ezután történteket dr. W. Sadler a következőképpen adta elő:

Képzeljék el meglepetésemet, mikor ez a beteg nő néhány nappal később megjelent a rendelőmben s közölte, hogy rendeződtek az ügyei.

Elmondta, hogy megfogadta nemrég adott tanácsunkat, jóllehet akkor semmi jel sem mutatta ez irányú szándékát, illetve, hogy ezt a megoldást választja. Elrendezte egyéni, családi életét, baráti kapcsolatait, pontot tett kusza dolgainak a végére és beismerte hibáit, mulasztásait.

Megkérdeztem tőle, hogyan tudta mindezt végbe vinni s mit csinált, hogy az egyik hétről a másikra kicserélte önmagát?

Mosolyogva válaszolt: „Az ön kedves felesége megtanított imádkozni."

Rövid úton szakított bűnös életmódjával. Embertársai előtt beismerte vétkeit, kudarcait, ráadásul megtakarította a pszichiáter-tanácsadás költségeit. Jézusnak egyik ígérete alapján gyógyult meg:

> ***„Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek; nem úgy adom én néktek, mint a világ adja. Ne rendüljön meg a ti szívetek, és ne féljen."***

Dr. C. G. Jung is azok közé tartozik, akik sokra értékelik az Istennel való személyes kapcsolat ápolását, mert ezen keresztül számos betegség gyógyításának lehetőségét vélte felismerni.

> „A következő tényekre szeretném olvasóim figyelmét felhívni: az utóbbi harminc esztendő folyamán a legkülönbözőbb betegségben szenvedő emberek kerestek fel a világ összes művelt országaiból.
>
> Sok száz beteget kezeltem, de a harmincötödik életévem óta a rendelőmben megfordult betegek között nem akadt egyetlen egy sem, aki ne került volna szembe a nyílt vallásgyakorlás problémájával…

Nekem úgy tűnik, hogy a lelki élet hanyatlásának arányában emelkedik a neurotikus betegek száma is…

A betegek keresnek valamit, ami birtokba venné őket, ami tartalmat és értelmet adna életüknek, s amivel rendezhetnék zavaros idegállapotukat.

Megadhatja nekik ezt az orvos?

Aligha.

Esetleg felekezeti hovatartozásuktól függően valamelyik lelkészhez küldheti őket, vagy egy pszichiáterhez. Rosszabb esetben átengedi őket a korunkat jellemző céltalanságnak.

Az emberek elgondolásai, módszerei magvatlanok, hiányoznak belőlük a lélekformáló igazságok, azért nem is nyerik el a betegek bizalmát, pedig a gyógyulás szempontjából ezek elengedhetetlenül fontosak.

Az embereknek hitre, reményre, szeretetre és megértésre van igényük. Bár sokan felismerik ezek hiányát, mégsem fordulnak lelkigondozóhoz, mert nem hiszik, hogy segíteni tud.

Hasonló indítékok alapján bizalmatlanok az orvosokkal szemben is. Többé-kevésbé igazuk van, amikor állításuk szerint az orvos és a lelkigondozó értetlenül és tehetetlenül áll velük szemben, vagy – ami ennél is súlyosabb – erőtlen, üres szavakkal traktálják őket…

Alapjában véve az az igazság, jobb, ha az orvos helyett a lelkigondozóhoz fordulnak segítségért."

Freud, Adler és Jung egyetértettek a tekintetben, hogy a lelki zavarok s az ebből származó konfliktusok az ember bensejében uralkodó jó és gonosz erők működésére vezethetők vissza.

Freud a szexuális ösztönt hangsúlyozta, melynek gonosz törekvéseket is tulajdonított.

Adler az emberi természetben rejlő hatalmi törekvést, más szóval az uralomvágyat emelte ki.

Jung pedig egy vad, mohó farkassal hasonlította össze az ember gonosz tulajdonságait.

A pszichológusok már a 30-as évek folyamán rájöttek, hogy az irigység, a féltékenység, az önzés, a megkeseredés, a szorongás, a félelem, az aggodalom és a gyűlölet különböző testi betegségeket vált ki. Ezek egyébként ugyanazok az indulatok, mint amelyeket a Biblia emberi természetünk vetületeként jellemez.

Megfigyeltük, hogy a legtöbb lelki-testi betegséget a bennünk tevékenykedő negatív erők okozzák. Azt viszont mindenki beláthatja, hogy az ember bensejében működő romboló erőket, az ott uralomra jutni akaró gonosz hatalmasságokat nem lehet adminisztratív eszközökkel hatálytalanítani, még kevésbé eltávolítani. Ezek a bukott emberi természet velejárói.

Pál apostol a következő választ adja a fent nyitva hagyott kérdésre:

„Ki szabadít meg e halált hozó testtől? Hála legyen Istennek, Jézus Krisztus, a mi Urunk által!

Amire ugyanis a törvény képtelen volt, mert a test miatt erőtlenné vált, azt Isten vitte végbe. Tulajdon Fiát küldte el a bűn miatt a bűnös testhez hasonló alakban, hogy elítélje a testben lévő bűnt, s hogy beteljesedjék rajtunk, akik nem a test, hanem a lélek szerint élünk, amit csak rendel a törvény. Aki test szerint él, testi dolgokra vágyik, aki lélek szerint, lelkiekre törekszik. A test vágyódása halálra vezet, a lélek törekvése életre és békére. A test vágyódása ugyanis Isten ellen van, mert nem veti alá magát Isten törvényének, hiszen nem is képes rá. Aki test szerint él, nem lehet kedves Isten előtt. Ti azonban nem test, hanem lélek szerint éltek, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek." (Róm 7,22 és 8,1-10)

M.M.

A Szentlélek lángoszlop a világ pusztaságában

II/1. rész

Az egyiptomi kivonuláskor lángoszlop vezette a zsidó népet a pusztában. A Szentlélek pünkösdi kiáradása után a Szentlélek vezeti az Egyházat a történelem viharos útján. Ez a lángoszlop bátorságot adott: ne aggódjanak, ne féljenek semmitől, mert Isten velük van. Nem hagyott el minket az Úr, törődik velünk, szeret bennünket és győzelemre akarja vinni küzdelmeinket és fáradozásainkat.

1. A Szentlélek

Isten lelkéről olvashatunk az Ószövetségben, amikor azt írja a Szentírás, hogy Isten lelke lebegett a vizek fölött a Teremtéskor. Ez azt jelenti, hogy minden formának, minden szépségnek, minden harmóniának, minden alkotásnak a Szentlélek a forrása. Olvashatunk a Szentírásban Pünkösdről, amikor a Szentlélek lángnyelvek alakjában betöltötte az apostolok szívét, és attól kezdve az Egyház megszületett és elindult meghódítani a Római Birodalmat és az egész világot.

Fel kell ismerni ezeket a lángoszlopokat, és akkor mi is részesülhetünk az Úr ajándékaiban és megerősödünk hitünkben. Szükségünk van erre a megerősítésre! Azt írja a Szentírás, hogy Jézus az utolsó vacsorán az apostoloknak ezt mondta: *„Még sok mondanivalóm volna számotokra, de nem mondom, mert még nem tudjátok elviselni. De amikor majd eljön az Igazság Lelke, ő elvezet titeket a teljes igazságra”* (Jn 16,12).

Miért nem tudták elviselni az apostolok az utolsó vacsorán azokat a próféciákat vagy szavakat, amelyeket Jézus mondani akart nekik? Azért, mert még nem voltak elég erősek, nem voltak szabadok, nem voltak imádságos lelkűek.

Nem voltak erősek. Ha Jézus elmondta volna Péternek, hogy Te 30 év múlva a kereszten fogod befejezni az életedet úgy, mint én, vagy elmondta volna, hogy Te, Tamás apostol, Ázsiában fogsz vértanúságot szenvedni – ha mindegyik apostolnak elmondta volna, hogy milyen gyötrelmek, milyen támadások, megkövezések, börtön és milyen szomorú helyzetek várnak rájuk, talán megijedtek és hazafutottak volna. Nem voltak még erősek. Nagy volt bennük az önféltés, az önmaguk bebiztosításának vágya. Nem voltak szabadok még önmaguktól.

2. Távlati gondolkodás

Az apostolokban akkor még nem volt **távlat**. Nem született még meg bennük az a meggyőződés, hogy Isten Országát az egész világra elvigyék, s milyen nagyszerű lesz, ha az Egyház minden országban hirdeti majd az üdvösséget, Isten Országának örömhírét. S az embereket megmenti a sátán uralmától, a kárhozattól. Még nem volt bennük meggyőződés, hogy milyen nagyszerű ez a hivatás. Milyen nagy kitüntetés ez, hogy ők lettek kiválasztva, hogy megmentsék a hanyatló Római Birodalmat. Megmentsék a végleges pusztulástól és az embereket Istenhez vezessék. Mivel nem volt bennük ez a vízió, nem volt bennük motiváció, nem volt bennük vágy, hogy tüzes szívvel mindenhová elvigyék az Evangélium örömhírét. Azért sem voltak még erősek, mert akkor még nem történt meg a kiengesztelődés, amit az Úr Jézus kereszthalála hozott létre.

Ott álltak bizonytalanul, belső aggodalmakkal, félelmekkel megterhelve, és ezért nem tudták magukat átadni Istennek. Jó lett volna, ha a Szentlélek leszáll rájuk az utolsó vacsora alkalmával, de ha ez történt volna, Isten üdvösség-terve nem valósult volna meg, mert nem bírták volna elviselni vagy helyesen átélni. Isten tervében **mindennek megvan a maga ideje**. Úgy jó, ahogy Ő megtervezte, mert gondviselő szeretetével a legjobbat akarja nekünk.

Jézus nagyon jól ismeri az ember szívét. Ismeri az emberi szív bizonytalanságait és félelmeit, ezért meg-

várta, míg az apostolok lépésről lépésre átadják magukat Istennek, hogy a Lélek betölthesse őket. Engedik, hogy előtte kiüresítse szívüket emberi támasztékaikból, és amikor az imádság tüze egészen átjárja a lelküket, a mennybemenetel utáni tizedik napon eljött a Szentlélek.

3. Kiüresedés!

Hogy a Szentlélek kiáradjon bennünk, szükségünk van a belső kiüresedésre. Szükséges az önátadás, szükséges, hogy a Szentlelket egészen be tudjuk fogadni, hogy megfelelő mélységben tudjunk vezetésének engedelmeskedni és az Ő terveit megvalósítani. Egy szent lelki folyamat a kiüresítés, hogy megszabaduljunk emberi támasztékainktól, bebiztosításainktól, és egészen ráhagyatkozzunk az Istenre. Ez talán éveken át tarthat. A biztonsági rendszer önmagában nem rossz, de ha ez Isten előtt akadályt jelent, ha emiatt nem tudjuk befogadni az Úr terveit és akaratát, akkor már rosszá válik. Ezért akar megszabadítani minket az Úr az emberi támasztékainktól, hogy egyre nagyobb bizalommal, teljes szívvel ráhagyatkozzunk.

4. Lázadás

Ha nem hagyjuk magunkat kiüresíteni, akkor ez gyakran **lázadáshoz vezet**. Lázadáshoz és eltávolodáshoz. Istentől eltávolodunk, mert mindenképpen ragaszkodni akarunk saját biztonságainkhoz. Jól megvilágítja ezt a gazdag ifjú története.

A **gazdag ifjúnál** világosan látni lehet, hogy az ő számára a bebiztosítás a gazdagság és a kényelmes élet volt. Ezekkel akarta az életét a saját kezében tartani. Amikor Jézus azt mondta neki, hogy ossza el minden vagyonát, akkor megrémült és szomorúan távozott – írja a Szentírás. Nem volt hajlandó feladni a maga biztonsági rendszerét, mert úgy érezte, hogy akkor nem lesz semmije és légüres térbe kerül. Nem mert a hit útjára lépni, nem merte átadni magát Istennek. Ezért mondta Jézus: „*Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak (vagyonban bízónak) bejutni Isten országába*" (Lk 18,25). A gazdagság itt a vagyonban bízást jelenti, ha valaki jobban bízik a vagyonában, mint az Istenben.

5. Szép – de farizeus

Péter ezután bátran megfogalmazza: „*Nézd, mi mindenünket elhagytuk és követtünk téged. Mi lesz hát a jutalmunk?*" (Mt 19,27) Ez a mondat úgy tűnik, nagyon szép, nagyon nagylelkű cselekedetről szól. Valóban, tény, hogy Péter és társai elhagyták otthonukat, foglalkozásukat, biztos megélhetésüket és elindultak Jézus követésére. De hogyha egy kicsit ismerjük a pszichológiát és a mondat mögé nézünk, akkor azt látjuk, hogy van itt egy kis farizeusi magatartás. Ennek a mondatnak a mélyén ott az elvárás: mi elhagytunk ugyan mindent, de várjuk ennek a jutalmát.

Ez a farizeusi lelkület mérge. Átadtam magamat Istennek, ugyanakkor várom, hogyan lehetne magamat gyarapítani. Ez a kettősség jelen van az emberben: az önátadás után szeretné visszaszerezni azt, amit odaadott. Más úton és más csatornákon keresztül, de szeretné, ha jutalmát elnyerné. Ez nyilvánul meg abban, amikor Jakab és János odaállnak Jézus elé és azt kérdezik: lehetséges-e hogy a jövendő királyságban „*egyikünk jobb oldaladon, másikunk bal oldaladon üljön dicsőségedben*" (Mk 10,37) – nyilván kitüntetve valamilyen alkirálysággal. Még az utolsó napokban is, amikor Jézus szíve tele volt belső küzdelemmel, fájdalommal és szomorúsággal, hogy nemsokára itt a kereszthalál, nemsokára el kell hagynia az apostolokat, akkor a két apostol a királyságról fantáziált: hogyan lehetne a jövendő országban pozíciót szerezni?

Ez az emberi szív kettőssége: átadja magát Istennek, utána vissza akarja szerezni, amit átadott. Ez a lelkület volt az apostolokban akkor is, amikor a szamaritánusok faluja mellett menve nem fogadják be őket. Erre Jakab és János azt mondják, hogy nem lehetne-e a tüzet az égből lehívni rájuk? Magyarul: csapjon belé-jük a villám, ha így viselkednek. Akkor Jézus szomorúan rájuk nézett és azt mondta: „*Nem tudjátok, milyen lelkület van bennetek. Az emberfia nem azért jött, hogy az embereket elveszítse, hanem hogy megmentse.*"

Ez a farizeusi lelkület mérge: a bosszú, a harag, a visszafizetés, a pozíció keresés. Ezért nagyon fontos, hogy a Szentlélek rávezessen bennünket a belső önátadásra úgy, hogy ne akarjunk visszavenni semmit, hanem teljesen ráhagyatkozzunk az Úrra.

6. A Szentlélek az, aki megszentel és felemel

A Szentlélek az, aki világosságot támaszt és világossá teszi a jövőt. A Szentlélek az, aki bevezet Jézus tanításainak a mélységeibe. A Szentlélek az, aki nem száll le a gazdagokra, akik magukat Isten elé helyezik, hanem azokra, akik átérzik szegénységüket és kicsinységüket. Ezért mondta a Lukács 6,24-ben Jézus, hogy: „*Jaj nektek gazdagok!*"

El kell utasítanunk a világiasságot ebben a kérdésben. Mi lelkileg akarunk gazdagok lenni, gazdagok az Isten szeretetében és gazdagok az odaadásban.

k

– FOLYTATJUK –

Isten Országa a végidő fényében

II/2. rész

9. Az örök boldogság felülmúlja minden elképzelésünket

Ez a mi abszolút jövőnk. Azért mondjuk abszolútnak, mert azt a tökéletességet, ami ott van, a földön még nem tapasztaljuk meg, mert itt csak relatív tökéletességet látunk. **Nem a legtisztább szeretettel** találkozunk, nem a legnagyobb boldogsággal találkozunk, hanem ezeknek csak a részleteit, egy kis cseppjét tapasztaljuk meg. Életünk beteljesedik Isten Országában. A végtelen igazságban, jóságban, szépségben, szeretetben fogunk részesülni.

De mindennek kisebb részleteit már megtapasztalhatjuk itt, a földön is. Az örökkévalóság, ahogy a filozófus Boétiusz fogalmazta, a határtalan életnek tökéletes birtoklása. Ez **felülmúlja minden emberi elképzelésünket**. Ez a szemlélet a keresztény ember életét a remény oldaláról világítja meg. Ez nemcsak puszta várakozás vagy puszta óhaj, hanem Isten ígérete. Állandóan működik bennünk és rajtunk Isten szeretete (2Kor 5,6).

Krisztus feltámadása igazolta, hogy az örök életet biztosítani akarja az Úr. Krisztus élete, tanítása megmutatta, hogy beteljesülhet az embernek az abszolút jövő iránti vágya. Efelé halad az egész történelem. A történelem nemcsak az emberi harcoknak, emberi küzdelmeknek az egymásutánja, hanem **Isten vezetése a sok nehézségen, harcon keresztül a végső beteljesülés felé**. A remény nem jelent teljes bizonyosságot, mert érezzük, hogy el is veszíthetjük az Úr barátságát. De törekszünk arra, hogy kérjük Isten szeretetét és kegyelmét, hogy megmaradjon bennünk mindig a remény, és megtapasztaljuk az Ő irgalmát és jóságát.

10. Krisztus a középpont

Ugyanakkor a végső idők lényege a kriszto-centrikus szemlélet. Krisztus van a középpontban. Krisztus az, aki **belép az emberi történelembe**, Krisztus az, aki teljességre viszi a történelmet, és Krisztus mutatja meg, hogy minden a megdicsőülés állapota felé törekszik (Jn 12,32). A világ megdicsőülése valójában **Krisztusnak a megdicsőülése**. A megváltás akkor bontakozik ki teljesen, amikor belépünk ebbe a dicsőségbe és ott ismerjük fel, hogy milyen nagy ajándékot adott nekünk az Úr, és milyen hatalmas dolog a megváltás és Krisztus életáldozata. Az egész világ akkor ismeri fel Krisztus Úr-voltát, hogy Ő a mindenség királya, amikor beteljesül a végidő minden eseménye.

Szent Pál szerint Krisztus **a mi gyarló testünket átalakítja és hasonlóvá teszi saját magához** (Fil 3,21). Ahogy hatalmával át tudja alakítani az egész világot, úgy át tudja alakítani a mi gyarló testünket is Krisztus hasonlóságára. Ezzel a hasonlattal próbálja Pál apostol a tudtunkra adni, hogy ne féljünk attól, hogy nem tud bennünket Krisztus átformálni, mert Ő át tudja formálni az egész világot. Krisztus megdicsőült testéből sugárzik elő az a végtelen nagy erő, amely az embert és a világot dicsőségre emeli, átváltoztatja. Ez nemcsak a végső állapotra mutat, hanem az egész jövő beteljesülésére.

Krisztus megdicsőülése garancia arra, hogy beteljesülnek a végső idő ígéretei. Azt olvassuk Pál apostolnál, hogy Krisztus prófétai, főpapi, királyi szerepét örökkévalónak mondja a kinyilatkoztatás (Zsid 7,23). Az örök életben Krisztus lesz az eszköze Isten színe-látásának, Ő fogja közvetíteni a megdicsőültek hódolatát. Az Ő királyi győzelmében fogunk részesülni. Őt ismertük el földi életünkben a legfőbb Úrnak és az Úr kinyitja szívét, életét, amikor belépünk a megdicsőülésbe.

11. Együtt leszünk Isten Országában

Az ősegyháznak ez a szemlélete erősen kozmikus és kollektív jellegű. Az egyéni világvéggel keveset foglalkozott az Ősegyház, sokkal inkább közösségi szemponttal. Együtt lesznek a keresztények, együtt lesznek az Egyház tagjai Krisztus dicsőségében és országában.

A próféták gyakran beszéltek az Úr eljöveteléről. Sok esetben az ítélet napjának mondják (Ez 13,5; Sir

1,12). Sőt így fogalmazzák, hogy Izrael végső győzelmet arat az ellenségei fölött (Ez 31,15). Ugyanakkor a történelem befejezéseként is említik az Úr napját (Dán 9,26). Az Újszövetség pedig Jézus eljövetelének, az Úr dicsőséges visszajövetelének fogalmazza meg az eseményt. Hol parúziaként, hol epifániaként említi (Mt 24,3; 1Tessz 2,19). Ezekben a szentírási részekben arról beszélnek, hogy Jézus valóságosan, dicsőségesen visszajön. Ez az eljövetel nem helyváltoztatást jelent.

12. Jézus Isten, aki mindenütt jelen van

Számára a Menny nem jelent mást, minthogy megdicsőült embersége mindenki előtt nyilvánvaló lesz. Ahogy már szó volt róla, Isten **betölti az egész Univerzumot**. Amikor Ő eljön, akkor ez nem azt jelenti, hogy elhagyja a Mennyországot, akkor is betölti az egész Univerzumot, de láthatóvá teszi Önmagát dicsőségében. Ahogy emlékszünk rá, a mennybemenetel alkalmával a csodálkozó apostoloknak azt mondták az angyalok, hogy ahogy láttátok fölmenni a Mennybe, úgy fog eljönni az idők végén. Az apostoli igehirdetésben kezdettől fogva szerepel Jézus visszajövetele (ApCsel 17,31; 1Kor 1,8).

Jézus több alkalommal beszélt arról, hogy ez vigasztalást jelent a mostani időben, **erőt ad a szenvedések és üldözések idejében** (Mt 10,16; Mk 8,34). Ahogy olvassuk a Máté 24-ben és 26-ban, beszél a földrengésekről, csillagok lehullásáról, nap elsötétedéséről, de utána feloldja ezt azzal, hogy emeljétek fel a fejeteket, mert **elérkezett a megváltásotok**. Az apostolok idejében is kettős értelmű volt az eljövetel. Egyrészt az ószövetségi elemeket is megfogalmazták, a hatalmas világítéletet és a büntetéseket, a másik arculata pedig a biztatás, a remény, **a boldog beteljesülés** (Tit 2,13; 2Tim 4,8). *„Örömmel várjátok eljövetelét."* A két szemlélet közül hol az egyiket, hol a másikat említi meg a Szentírás, hogy ne kedvetlenítse el az embereket, hanem inkább azt az oldalt nézzék, amely **Krisztus örömét, ajándékait hozza** és az emberi szív fölemelkedését. Amikor a lanyhulás jelei mutatkoztak az apostoli igehirdetés ellenére, Jézusban az ítélő bírót mutatja meg Pál apostol. Az élet komolyságát és felelősségét állítja elénk: hogy fogtok szólni, amikor meg kell majd jelennetek az ítéletre Jézus eljövetelekor, hogyan használtátok fel az Ő ajándékait?

13. Életünkben már most megtapasztaljuk eljövetelét

Pálnál azzal találkozunk, hogy megkoronázza és betetőzi a történelem ajándékait és eseményeit az Ő eljövetele. Ugyanakkor azzal is, hogy mindig újra és újra eljön hozzánk láthatatlanul. ***Az imádságban találkozunk Krisztussal***, megtapasztaljuk saját életünkben is az Ő eljövetelét. Ezek mind jelzik azt, hogy Jézus **napról napra velünk van**, törődik velünk, gondoskodik rólunk (Ef 4,12). Amikor betelik Krisztus mértéke, mindenki eléri a teljességet Krisztusban, s a megdicsőülés örömét (Kol 3,3).

Megtapasztaljuk a teremtett világ megdicsőülését. Azért írja Pál a Kolosszei 3,3-ban, hogy: *„Életetek Krisztussal el van rejtve az Istenben. Amikor Krisztus, a mi Urunk megjelenik, ti is megjelentek dicsőségben."* Jelzi Pál, hogy mi magunkról sem tudunk teljes képet alkotni, hanem akkor látjuk meg önmagunkat Krisztusban, amikor eljön az Ő dicsőségében. Sokszor apokaliptikus színekkel festi le a Szentírás az eljövetelt (Mk 13,24).

*„Azokban a napokban, amikor a gyötrelmek véget érnek, **a Nap elsötétedik, a Hold nem ad világosságot**, a csillagok lehullanak az égről, akkor majd látjátok az Emberfiát, hogy lejön a felhőkön, hatalommal és dicsőséggel. Szétküldi angyalait és összegyűjti választottait a szélrózsa minden irányából."* Az Evangéliumban és a Jelenések Könyvében olvashatjuk, hogy a rossz hogyan működik a világban. De ugyanakkor láthatjuk azt is, hogy Isten gondviselése, szeretete hogyan alakítja a világot a jó felé.

14. A mai napot kell helyesen élni

Sokan **találgatják az időpontokat**, ahogyan Malakiás prófétától is hallottuk, hogy ki lesz és mikor lesz az utolsó pápa. Nagy vita volt az elmúlt években ezzel kapcsolatban, de jobb rábízni az időpontokat és a pápa személyét is az Úrra. Kétfajta eljövetelről beszélnek: lesz egy bűntető **eljövetel** a katasztrófákkal, földrengésekkel, háborúval – utána lesz a békeidő tíz-húsz évig és végül jön az Antikrisztus, s a világtörténelem befejeződése. Hogy most melyik fázisban vagyunk, vagy majd hogyan alakul a történelem, nem tudjuk. Az a fontos, hogy a mai napot éljük helyesen az Úr akarata szerint!.

A három napos sötétségről legalább harminc szent beszélt, Pio atyával együtt. Ez alatt az idő alatt milliók fognak meghalni, mert a gonosz lélek különleges erővel járja végig a világot angyalaival együtt. Ez is egy prófécia, ez is egy megfogalmazása az utolsó időknek. Az egésznek a lényege az, hogy **Krisztusra irányuljon a figyelmünk**, az Ő dicsőségére és a Benne való életre. Minden nap erősítsük a Vele való személyes kapcsolatunkat, és amennyire lehetőségünkben áll, másokat is vigyünk be az Úr közelségébe, **mentsük meg a lelkét az Örökkévalóságnak**.

- ki -

A KEGYELEM

Egy kicsi gyermek átélte Húsvétkor a Szentlélek kegyelmét. A feltámadás öröme már elővételezte azt a kegyelmet, ami Pünkösdkor lett teljessé.

Gyerekkoromból őrzök egy húsvéti emléket, amit aztán később évekig elfelejtettem. Az ember megpróbál élni, előre nézni, tervezni, a valóság könyörtelen kívánságaira és kihívásaira válaszolni, s nemtörődömségből eltemeti a múlt gyöngyszemeit. Hagyja, hogy rájuk rakódjon a salak, a mindennapok hordaléka.

De aztán egyszer mégis váratlanul felragyognak!

Kaposváron történt, a Szent Imre templomban. Édesanyám elvitt a Feltámadási szertartásra. Ötéves voltam, apró kislány. A térdeplőn ültem. Ha látni akartam valamit, felálltam rá. Nem volt másutt hely.

Nem ülhettem Édesanyám ölébe, mert beteg a szíve, mindentől félteni kellett, minden erőfeszítéstől. Ha az ölébe ülök, megnyomom a szívét.

Már ötévesen tudtam, hogy mit szabad és mit nem, mert ezt hallottam nap mint nap. Tudtam, hogy óvni kell, csak úgy maradhat köztünk, különben felrepül a csillagok közé Jézushoz. Ahogy a kis Virág tette, a nővére tizenegy éves korában.

Ültem a hát a térdeplőn, háttal az oltárnak. Csak Édesanyám arcát láthattam. Különös fénnyel ragyogott a mosolya. De furcsa volt látni, miként folyik le a könnye két oldalt az arcán. Le sem törölte.

Néha a könnyein át rám nézett és megsimogatta a fejem. Éreztem, hogy mennyire boldog. Valahol messze lehet fenn az angyaloknál. Kereplő szólt, énekeltek, latinul imádkoztak, nem értettem a szertartásból semmit.

Csak Édesanyám ragyogó és boldog arca volt előttem, az ő különös átváltozása. Azóta sem láttam senkit sem hozzá hasonlóan mosolyogni imádkozás közben.

Aztán hirtelen minden fény kialudt. Csend lett. Sokáig tartott a sötétség. Kíváncsian felálltam a térdeplőre, hogy lássak valamit.

Az oltáron gyufa sercent és egy nagy gyertya lángja lobbant. Erővel csapott fel a fénye. Még most is látom, mekkora fénykört ragyogott be! Majd a templom összes lámpáját felkapcsolták.

Özönlött a fény! Az emberek felálltak, ujjongani kezdtek. Hallelujá kiáltottak! Feltámadott, valóban feltámadott! Zengett mindenhonnan.

Annyit értettem meg az egészből, hogy a sötétből hirtelen fény lett. Láthattam a fény születését.

Összerándult a gyomrom. Ismeretlen érzés töltött el.

Én is kiáltottam a felnőttekkel: feltámadott, valóban feltámadott! Halleluja!

Istenem, mekkora öröm és bizonyosság nőtt a szívemben! Csodát láttam! Éreztem a feltámadt Jézus erejét, az élet erejét. Éreztem Édesanyám határtalan örömét, bizalmát és végtelen hitét.

CS.S.M.

Megállítottak a lejtőn

TANÚSÁGTÉTEL

Nagyon-nagyon távol jártam az Úrtól, de Ő még akkor sem fordított nekem hátat, amikor én a legmélyebbre csúsztam, amikor a bűn teljesen behálózta az életemet, a gondolataimat, az érzelmeimet, amikor én Őt nap mint nap szembe köptem és meggyaláztam.

Keresztény hitem csupán külsőségekben nyilvánult meg: eljártam a vasárnapi misére, ahol sokszor még alkoholgőzös volt a leheletem az előző esti buli miatt; elmentem különböző közösségi, lelki programokra, de általában csak azért, hogy ezzel örömet szerezzek Anyának, és kárpótoljam őt azért a sok szenvedésért és sírásért, amit a kicsapongásaimmal okoztam neki. Voltam nyári táborokban, ahol hátrányos helyzetű gyerekekkel foglalkoztam, számtalanszor elmentem az ifjúsági találkozóra Medjugorjéba. Kívülről szemlélve egészen korrekt keresztény fiatalnak tűnhettem, de belülről mégis haldokoltam.

Utólag látom csak, hogy ezek a lelki programok, nyári táborok – még ha sokszor csak hamis és kétszínű indíttatásból vettem is részt rajtuk – mennyire fontos találkozási pontok voltak Istennel! Apró fény és szeretet dózisok, amelyeket befecskendezett nekem az Úr, hogy ne felejtkezzek el Róla teljesen, hogy a sötétség ne boríthassa be a lelkemet egészen. Anya is folyamatosan imádkozott értem, sokszor könnyek között kérlelve az Urat, hogy mentsen meg engem.

Sok-sok évi céltalan tévelygés és bűnös barangolás után a Végtelenül Irgalmas Atya úgy döntött, hogy három évvel ezelőtt Medjugorjéban megálljt parancsol öngyilkos akcióimnak. Megérintett az Ő hatalmas szeretetével, és elindított a megtérés útján.

A barátnőmnek, akit egy évvel korábban egy nyári gyerektáborban ismertem meg, szintén elképesztően fontos szerepe volt abban, hogy képessé váltam nyitni a Jóisten felé: a részeges, kicsapongó és felelőtlen ember felszíne alatt a jót is meglátta és megszeretett. Elfogadott engem, áldozatokat vállalt értem, olyan szeretetet adott nekem, amelyet előtte sosem tapasztaltam meg az életemben más lányoknál. Ez a szeretet megváltoztatta, megnyitotta a szívemet az Úr felé, új távlatokat tárt fel a lelkemben, amely így képessé vált Isten felé fordulni, kilépve az önzés rabságából. Irgalmas és elfogadó szeretete ízelítőt adott nekem az Atya tökéletes szeretetéből!

Bár a megtérésemet minden bizonnyal életem végéig zajló folyamatnak fogom fel, mégis az egyik medjugorjei ifjúsági világtalálkozót tartom benne döntő eseménynek. Nem volt semmilyen csodálatos látomásom (nem láttam a Szűzanyát, nem „ütött ki" a Szentlélek), de mégis, a találkozó öt napja alatt változás indult el bennem, és éreztem, hogy ez a valami, amit előtte még soha nem éreztem, a Jóistentől van. Tudtam, hogy kegyelemből kapom, úgy éreztem, mintha sok-sok évnyi vakság, kilátástalanság után lehullott volna a hályog a szememről, és elkezdtek volna leomlani azok a falak a szívem körül, amelyek addig megbénítottak, ellehetetlenítették a Jóistennel való kapcsolatom felépítését.

Megéreztem az Ő jelenlétét a szentmisében, a szentségimádásban, az emberekkel való találkozásokban; a szentgyónásban is addig nem ismert, nem tapasztalt erővel találkoztam az Atya irgalmával, megbocsátó szeretetével. Életemben először kaptam meg azt az ajándékot, hogy tudtam: a gyónásban letett bűnöket valóban maga a hatalmas, szerető Isten

bocsátja meg nekem! Ez volt az első „sírós" gyónásom is, amit sohasem fogok elfelejteni!

Átéltem ekkor a sürgető meghívást is az Ő követésére: egy új életre, amelyben már nem Én leszek a középpontban, hanem Ő! Tudtam, hogy ezek után már nem élhetek úgy, mint előtte. Más emberként tértem haza. Egyfelől olyan békét éreztem a szívemben, amilyet még soha előtte, ugyanakkor megijedtem a felelősségtől. Tudtam, hogy olyan magot kaptam az Úrtól a szívembe, amit kiszakítani már nem lehet (és eszem ágában sem lett volna ezt tenni), de azt is tudtam, hogy rajtam fog múlni, hoz-e ez a mag termést, illetve, hogy az milyen lesz.

Az egyik legnagyobb kihívást a tisztaság kérdése jelentette, mivel egyértelművé vált számomra, hogy nincsen más Istennek tetsző út egy párkapcsolatban. Teljes szívemmel és elmémmel megértettem, hogy a tisztaság hatalmas ajándék egymásnak és a Jóistennek! Ajándék, amely a kapcsolatot, a szerelmet a helyes szeretet alapjaira helyezi és önzetlenségre, türelemre, odaadásra tanít és készít fel.

Bár a tisztaság utáni vágy a szívemben kristálytisztán élt, hazajövetelem után mégsem volt bátorságom előhozni a témát barátnőmnek, akivel már több, mint egy éve együtt éltünk. Túlságosan féltem attól, hogy mit fog szólni.

Végül két hónap telt el, mire összeszedtem a bátorságomat, és előadtam az ötletemet arról, hogy akkor ezentúl legyen tisztaság. Hát, nagyon nem úgy sült el a dolog, ahogy én azt elképzeltem! Teljes értetlenség és elutasítás fogadta a felvetésemet. Összetörtem, nem tudtam mit csináljak, hogyan tovább. Ott voltam egy lánnyal, akit végtelenül szerettem, de éreztem, hogy nem fogom tudni őt „úgy" szeretni, ahogy előtte, hiszen a Jóisten ültette el az új vágyat a szívemben.

Ezen első próbálkozás kudarca után eltántorodtam: inkább a könnyebb utat választottam, és szőnyeg alá söpörtem a témát. De ez nem volt következmények nélkül. Két hónappal a medjugorjei „pálfordulásom" után életem egyik legmélyebb és legnehezebb időszaka köszöntött be, amelyben hatalmas lelki küzdelmeket éltem át.

A gonosz az elgyengülésemre egyből lecsapott, és az általam teljesen elhagyni kívánt múltam minden kísértését rám zúdította, nagyobb erővel, mint valaha: alkohol, cigaretta, pornográfia, és én újra meg újra elestem – noha már elindultam a kegyelem útján.

Mindeközben egy másik fronton is harcot vívtam, mivel a gimis barátaimmal szemben is ugyanolyan bátortalan voltam, mint a barátnőmmel. Nem tudtam már velük úgy beszélni és úgy együtt lenni, mint korábban, ugyanakkor azt sem tudtam, hogy miképp tudassam velük, ami történt: már nem szeretnék úgy élni, mint korábban. Hogyan szóljak anélkül, hogy azt gondolnák, ítélkezem felettük, hogy papolok nekik!

Ebben a helyzetben is a könnyebb utat választottam: inkább elhanyagoltam őket, nem találkoztam velük, mintsem, hogy eléjük kelljen állnom, és a Jóisten felé kelljen terelgetnem őket.

Nagyon sokat szenvedtem, kínlódtam, kételkedtem azokban a hónapokban, de minden bukás, elesés és sokszor hiábavalónak érzett küzdelem ellenére kétségbeesetten igyekeztem ragaszkodni az Úrhoz: folyamatosan imádkoztam és kértem Őt, hogy segítsen rajtam, mutasson nekem utat, legfőképpen kiutat abból a gödörből, amiből képtelen voltam saját erőmből kimászni.

Akárhányszor elestem, rohantam a templomba, hogy letegyem az Úr elé a gyengeségemet, és új erőt, új reményt, új kezdetet kérjek Tőle! Sokszor egymás utáni két napon tértem be gyónásra, mert szükségem volt rá, hiszen amikor magamat már egy értéktelen és érdemtelen senkinek tartottam, akkor csak Benne tudtam menedékre lelni.

Több hónapnyi lelki vergődés után aztán az Úr ismét megmutatta rajtam kimeríthetetlen irgalmát és szeretetét azzal, hogy váratlanul egy meglepő vágyat adott a szívembe: meg kéne csinálnom az El Camino-t, magyar nevén a Szent Jakab Utat!

Hihetetlen élesen hasított belém ez az akkor még képtelennek tűnő ötlet: úgy éreztem, ez az út, egyedül végig járva lehetőséget adhatna nekem az Istennel való kapcsolatom elmélyítésére, a bennem tomboló őrült viharok lecsillapítására, egy új, friss kezdet megalapozására.

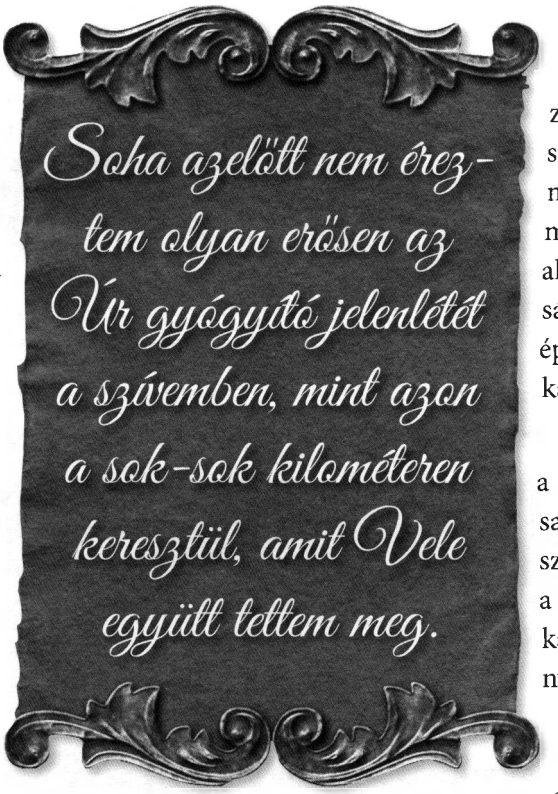
Két hónap gondolkodási időt azért itt is kértem az Úrtól, mielőtt meghoztam volna a döntésemet.

Már a Caminora való lelki készülődésem is hozott gyümölcsöket: új lendületet, tüzet adott a hitemnek maga a döntés is. Hat hónappal az első sikertelen javaslat után (miközben már szinte csodás és érthetetlen módon, közös megegyezés nélkül is egy ideje önmegtartóztatásban éltünk) le tudtam ülni újra a barátnőmmel őszinte beszélgetésre. Meg-

osztottam vele az elmúlt hónapok küzdelmeit, amiken keresztülmentem.

Elmondtam neki, hogy nincsen nagyobb vágyam annál, minthogy a tisztaság megélését folytatva haladhassunk tovább együtt a közös utunkon. A válasz egyértelmű volt: szavak nélkül egy hosszú, hatalmas és szeretettel megtöltött ölelést kaptam tőle!

Az előző munkahelyemen felmondva, de már egy új munka lehetőségével a zsebemben vágtam neki az El Camino nagy kalandjának. Rengeteg élményben, benyomásban, találkozásban, lelki utazásban volt részem az egy hónap alatt, amíg végig gyalogoltam a 800 km-es utat. Leírhatatlan tapasztalat volt hosszú órákon keresztül egyedül, imádkozva, elmélkedve sétálni a lélegzetelállító tájjal körülvéve!

Soha azelőtt nem éreztem olyan erősen az Úr gyógyító jelenlétét a szívemben, mint azon a sok-sok kilométeren keresztül, amit Vele együtt tettem meg. Egészen gyermekkoromig visszamenőleg sikerült leásnom a lelkemben: fájdalmak, sebek, csalódások törtek fel bennem megrázó erővel; bűnök és elbukások emlékei ríkattak meg majdnem minden egyes nap.

A keresztúton való elmélkedéseim közben sikerült valóságosan megértenem, átélnem, elhinnem, hogy Jézus mit tett értünk, értem, mindenkiért a Golgotán és az oda vezető szenvedésekkel teli úton: az életét adta értem, méltatlan bűnösért, hogy Benne, Vele és Általa új és örök életem lehessen!

Miután ezt elkezdtem felfogni, az imádságaim közben csak zokogtam, nagyon sokat, minden egyes keresztút állomásnál, annyira megrázó volt megérteni a kereszt titkát.

Az El Camino elképesztően tömény istentapasztalattal ajándékozott meg!

Új emberként tértem haza. Nemcsak számomra volt kézzelfogható a Jóisten átformáló műve a szívemben, de más is, akivel csak találkoztam, egyből észrevette, hogy valami történt bennem, valami jó dolog!

Békére leltem, a szív és a lélek tartós és átható békéjére, amelyet csak és kizárólag Jézus szeretetén és közelségén keresztül lehet megtapasztalni!

Ebből a békéből sok-sok gyümölcs fakad azóta is, folyamatosan.

Tíz év kemény dohányzás után egyik napról a másikra letettem a cigarettát (ez már az út elején megtörtént), megszabadultam a bulizás, az alkohol és a pornográfia rabságából. Tudatosan igyekszem építeni, erősíteni a hitemet, a kapcsolatomat az Úrral.

Szemtanúja vagyok, ahogy a családomban is szépen lassan dolgozik a kegyelem; még szorosabbá és mélyebbé vált a barátnőmhöz fűző szeretetkapcsolat; a barátaimmal is nyíltabban és bátrabban tudok beszélni a hitemről, és arról a csodálatos utazásról, amelyre meghívott az Úr.

Egy szó mint száz, Jézus békéje és a Lélek gyümölcsei által vezet a Jóisten tovább azon a sokszor göröngyös, kihívásokkal és elbukásokkal teli, de mégis az Ő jelenléte és irgalma által kikövezett úton, amelyre én sok évnyi tékozlás után három évvel ezelőtt léptem rá.

Biztos vagyok benne, hogy a megtérésem útja még rengeteg kegyelmet, csodát, kihívást, csalódást, áldozatot, kísértést és elbukást tartogat számomra, de azt is hiszem, hogy az én Szerető Istenem, aki megragadott engem, minden egyes nap velem lesz, amíg azzá az emberré nem válok az életemben és halálomban is, akit Ő elképzelt és megteremtett!

Kérem, hogy imádkozzatok értem!

Attila

(A vallomástevő fiatalember édesanyja a Szent Mónika imaközösség tagja.)

Korunk problémái: tévedések és remények, a hívek elpártolása és visszatérése közepette *az Egyház hűséges marad születésének misztériumához.* Ha történeti tény, hogy az Egyház Pünkösd napján az utolsó vacsora termében indult el, akkor bizonyos értelemben igaz az is, hogy azt sohasem hagyta el. A lélek szemével nézve, a pünkösdi esemény nem a múlté: az Egyház mindig az utolsó vacsora termében van, melyet a szívébe zárt. Az Egyház állhatatosan imádkozik, mint az apostolok Máriával, Krisztus anyjával és mindazokkal, akik Jeruzsálemben az első keresztény közösség magját alkották és imádságban várták a Szentlélek eljövetelét.

Az Egyház állhatatosan kitart Máriával az imádságban. Az imádkozó Egyháznak ez a Máriával való egysége kezdettől hozzátartozott az Egyház misztériumához: jelenlévőnek látjuk őt ebben a misztériumban, mint ahogyan jelen van Fiának misztériumában. Erre mutat rá a Zsinat, amikor mondja: *„A Boldogságos Szűz azonban az istenanyaság ajándéka és feladata – mely Őt megváltó Fiával egyesíti –, s egyedülálló kegyelmei és ajándékai által az Egyházzal is bensőséges kapcsolatban van: az Istenszülő a hit, a szeretet és a Krisztussal való tökéletes egység rendjében az Egyház előképe, miként már Szent Ambrus tanította. A joggal anyának és szűznek mondható Egyház misztériumában a Boldogságos Szűz Mária az első helyen áll, mert a szüzesség és az anyaság nagyszerű és páratlan mintaképe." „Az Egyház, miközben Mária titokzatos szentségét szemléli, szeretetét utánozza és hűségesen teljesíti az Atya akaratát, Isten igéjének hívő elfogadása által maga is anya lesz: az igehirdetéssel és a keresztséggel ugyanis új, halhatatlan életre szüli a Szentlélektől fogant és az Istenből született fiakat. És szűz is az Egyház: sértetlenül és tisztán megőrzi a Vőlegényének adott szavát, és Urának anyját követve, a Szentlélek erejével szűziesen őrzi a sértetlen hitet, a szilárd reményt és az őszinte szeretetet."*

II. János Pál: Dominum et Vivificantem

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Új erőt kapunk a Szentlélektől 3
Dr. Mihályfi Ákos: Az égő csipkebokor 4
II. János Pál: A Lélek és a Menyasszony mondja: „Jöjj el!" 6
Farkas Ferenc: Kiárasztom Lelkemet minden emberre (Joel 3,1) 7
M. M.: Megszabadulhatunk a kínoktól 8
k: A Szentlélek lángoszlop a világ pusztaságában (II/1. rész) 10
ki: Isten Országa a végidő fényében (II/2.) 12
CS. S. M.: A kegyelem 14
Attila: Megállítottak a lejtőn (Tanúságtétel) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

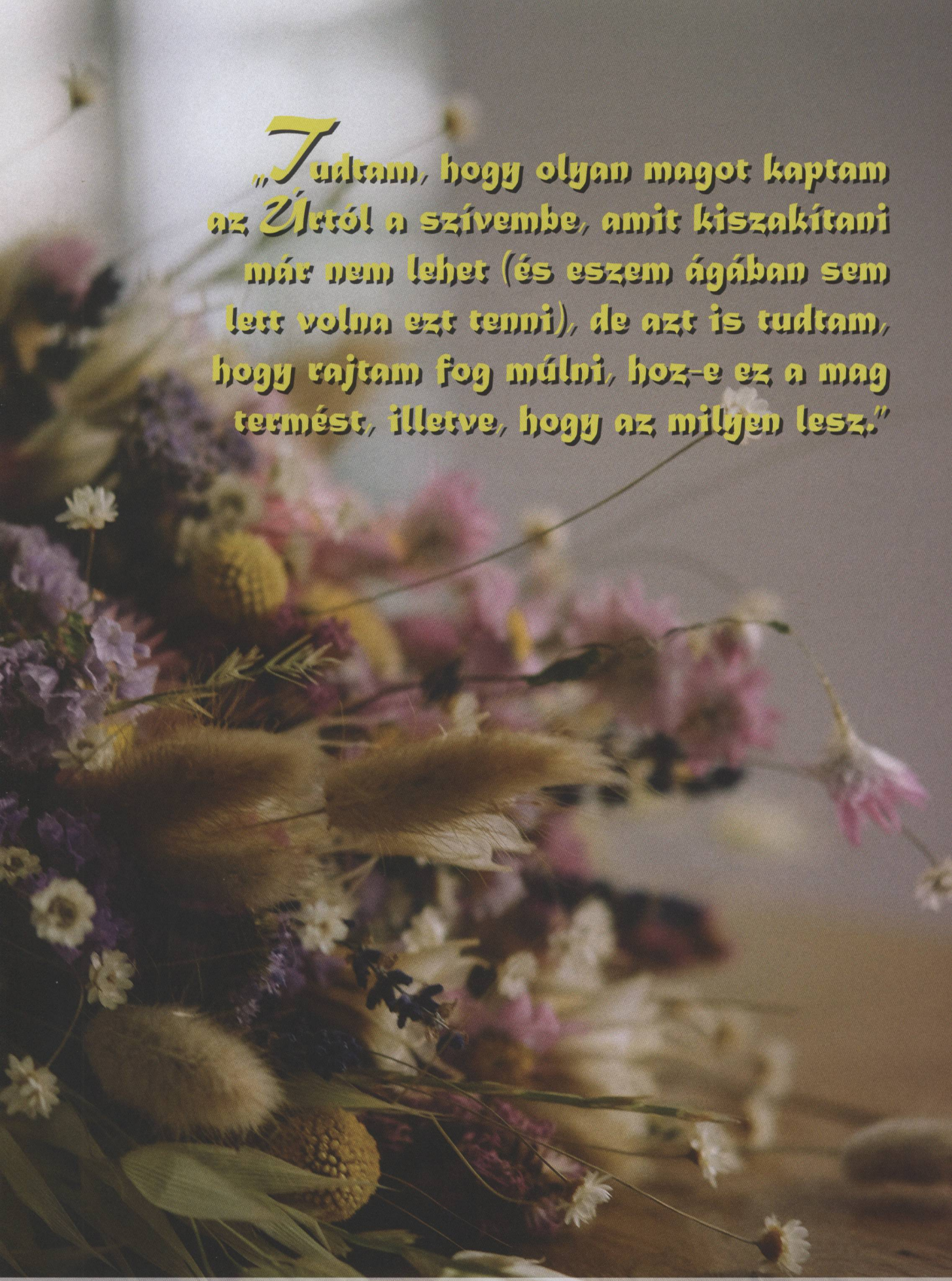
- A **Marana Tha sorozat kötetei** kaphatók az Emmausz Irodában (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.
- Júniusban fog megjelenni a Marana Tha sorozat következő kötete, **Farkas Ferenc: Tenyerembe írtalak** című könyve.

Minden kedves Olvasónknak kegyelemteljes Pünkösdi Ünnepet kívánunk!

MARANA THA – **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: VIRTUÓZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Tolonics Gergely

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

Részlet Attila: Megállítottak a lejtőn című tanúságtételéből, amely az újság 15. oldalától olvasható.

Ára: 300 Ft

